

[Fer Federspiel.]

disse bestræbelser for at samle Norden som et led i et samlet Europa. Vi indrømmer, at det også på andre måder kan være nyttigt, men det er en mindre nytte. Det nordiske samarbejde går jo alligevel sin gang, fordi vi nu engang lever side om side, kan tage telefonen til hinanden og kan ordne alle de konfliktspørgsmål eller spørgsmål om samarbejde, der kan opstå. Men de, der skal bære et sådant samlet Norden, de, der skal bære et samlet Europa, det er de mennesker, der arbejder med tingene i erhvervslivet, i transportfagene, på arbejdspladserne. Det er deres meninger, som vi er bundet til at høre og bundet til at lytte til, og jeg vil meget anbefale hr. Ivar Nørgaard, at han lægger øret til græsset og hører, hvad det er, der foregår i erhvervskredsene, i fagforeningskredsene, dér, hvor den direkte berøring sker med de beslutninger, der skal tages, og ikke simpelt hen fejler andres meninger af bordet og mener, at vi her i tinget skal træffe beslutninger uden at tage hensyn til dem, der skal bære byrderne af de beslutninger, der skal træffes, og som skal føre udviklingen videre på grundlag af disse beslutninger.

Niels Helveg Petersen: Hr. Ivar Nørgaard befandt sig i den usædvanlige situation, at han måtte rose regeringen og til gengæld havde ris til et par af regeringspartierne. Det er virkelig også usædvanligt for os andre; vi plejer at blive tildelt ris alle sammen. Hvis det nu forholdt sig således, at der var stærk strid mellem regeringen og de to største regeringspartier, ville regeringens liv formentlig ikke være særlig meget værd, men så vidt jeg kan se, er der intet, der tyder på, at regeringen ikke befinder sig ganske vel ved det, der sker.

Hr. Ivar Nørgaard gjorde i sit første indlæg en bemærkning, som jeg ikke synes skal have lov at blive stående. Hr. Ivar Nørgaard hævdede, at statsministeren i den forløbne weekend havde haft en enestående, en historisk chance for at gennemføre noget, men ikke benyttede sig af det. Jeg mener ikke, det er nogen god beskrivelse af, hvad der skete i Stockholm, at man ligesom smed noget på gulvet. Tværtimod tror jeg, det indtryk har måttet danne sig, efter hvad man har kunnet se, at parterne talte sig

nærmere hinanden i en absolut positiv atmosfære, og at mødet i det hele var et godt grundlag for de videre drøftelser. Hr. Ivar Nørgaard brugte det billede, at det var bedre med én fugl i hånden end ti på taget. Det synes jeg for så vidt er et anvendeligt og rigtigt billede om den nordiske situation. Jeg vil godt tilføje, at man ikke skal sælge skindet, før bjørnen er skudt, og at man meget vel også i den slags internationale anliggender kan komme til at forhaste sig. Hr. Ivar Nørgaard ved fra sin tid som handelsminister udmærket, at forskellen på internationale og nationale forhandlinger er den, at i internationale forhandlinger kan man presse på, men ikke tvinge noget igennem.

Så skulle vi have at vide, at jeg havde sagt, at det var skadeligt med tidsfrister. Det mener jeg ikke jeg sagde. Jeg sagde, at det næppe var gavnligt, og det vil jeg fastholde. Jeg vil fastholde det ikke mindst i lyset af, at man skulle have lagt sig ud med socialdemokratiets store mænd i Norden, hvis man skulle have fastsat tidsfrister. Jeg kan ikke rigtig tage den kritik fra det danske socialdemokrati alvorligt i lyset af, hvad det var, der gjorde, at disse tidsfrister ikke kunne fastsættes.

Så har jeg et par bemærkninger til hr. Anders Andersen. Det forekommer mig, at hr. Anders Andersen fremsatte vigtige udtalelser — jeg tænker ikke her på diskussionen imellem hr. Ivar Nørgaard og hr. Anders Andersen, en disput, som måske nogle følger med stor opmærksomhed, men som med al respekt for begge kombattanter næppe sagligt set er så overvældende vigtig. Men jeg forstod hr. Anders Andersen således, at disse planer om en nordisk økonomisk union ikke møder nogen form for principiel modstand eller afvisning på forhånd fra hr. Anders Andersens side, men at hr. Anders Andersen fastholder det synspunkt, at man må vente og se, hvad resultatet bliver, før man kan foretage en endelig bedømmelse. Det synes jeg er vigtigt at slå fast netop over for den diskussion imellem hr. Ivar Nørgaard og hr. Anders Andersen om udenværkerne, som vel ikke er så forfærdelig vigtig for selve det politiske resultat og den politiske situation.

Hr. Aksel Larsen undrede sig over, at det radikale venstre, hvis holdning jeg